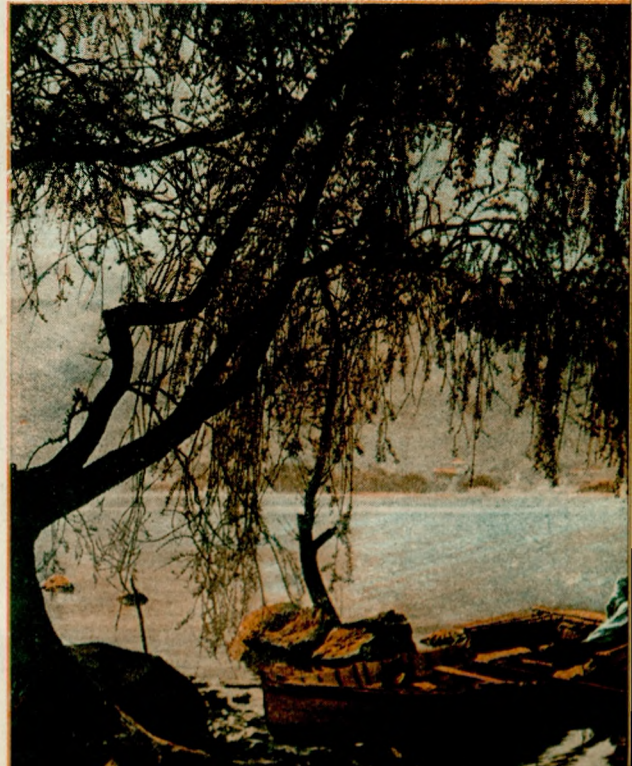

Amicul Tinerimii

BCU Cluj Central University Library Cluj

PE CAMPIE

Intreg văzduhu-i plin de soare!
E câmpul alb ca de ninsoare:
Unde privești sunt numai flori,
Mulțimi de fluturi sburători.

Pădurea plină e de vieață —
Covor e câmpul de verdeață —
Și te trezești de odată în zori,
In cântec de privighetori...

Colo, pe-un șir de colinițe
O turmă paște de oițe;
Iar lângă ele-un ciobănaș
Le cântă 'ncet din flueraș.

Izvorul susură în luncă —
Când oamenii grăbesc la muncă
El îi adapă-i răcorește
Și noi puteri le dăruiește.

n. gheorghică

Pestalozzi

Johann Heinrich Pestalozzi, fiul unui medic de țară, s'a născut la 12 Ianuarie 1746 în orașul Zurich din Elveția. El fu crescut sub îngrijirea celei mai bune mame, ca un adevărat „puiu mamei”. Astfel se explică stângăcia lui față de oameni și izolarea de lume, cari l-au caracterizat în tot timpul vieții sale și cari i-au pricinuit multe și mari pagube de tot soiul.

La vârsta de 6 ani rămâne orfan de tată. Înainte de moarte acesta chemă lângă patul său pe servitoarea casei, care era numai de câteva săptămâni în serviciul lor și o imploră astfel: „Babeli, pentru Dumnezeu și spre binele tuturor, te rog să nu părăsești soția mea după ce voi muri, căci ea va fi pierdută și copiii mei vor putea să cadă pe mâini străine și aspre. Știu că fără ajutorul tău ea nu va fi în stare să ție copiii mei laolaltă”. Plângând, credincioasa servitoare a făgăduit femeii văduvite și copiilor părăsiți că va rămâne cât va trăi la dânsii. Și ea s'a ținut solemn de cuvântul dat, îndeplinindu-și conștiincios datoriile. Pentru a-și procura mai ieftin cumpărăturile din piață, ea se ducea când țărani își strângeau lucrurile la spartul târgului. Pentru a veni în ajutorul familiei, îndeplinea tot felul de servicii. Purtarea acestei servitoare, i-a asigurat un loc de cinste în sânul familiei. De aceea când ne aducem aminte de marele educator popular, trebuie să pomenim și pe această servitoare în care fu personificată, servirea credincioasă. Pentru ca să mai ia contact cu lumea din afară, micul Pestalozzi vizitează pe bunicul său care slujea ca preot onorabil de țară, la nordul orașului Zurich.

După câțva timp se duce și pe la unchiul său, un doctor reputat dintr'un orașel de pe marginea lacului Zurich. Făcând vizitele acestea are ocazie să intre în contact cu societatea și să observe lucruri noi pentru el. Pe atunci exista o deosebire uriașă între viața de oraș și cea de țară. Bieții țărani erau adevărați robi. Ei nu puteau să viziteze școlile și nici nu puteau să învețe meserii mai alese. Corporațiile erau închise pentru ei și orașenii disprețuiau pe locuitorii dela țară. Așa învață Pestalozzi în anii tinereții sale să cunoască nevoile țăranilor elvețieni.

La vârsta de 15 ani vizitează o școală de elită din Zurich. Mai târziu vrea să se dedice teologiei, închipuindu-și că în calitatea de pastor, s'ar putea face de folos poporului său. Dar văzând insuccesul primei sale predicii, se înscrie la drept pentru a deveni avocatul săracilor. Dar nici în această carieră nu izbuti și încearcă să se ocupe de agricultură. În acest scop cumpără o proprietate, dar după 6 ani

de gospodărie dă faliment și este silit să renunțe și la acest fel de întreprindere. Ii vine în gând să transforme terenul de cultivat într'un Institut de Educație pentru copiii cerșetori. Învață pe copii să lucreze și în același timp îi instruește. Vara lucra cu ei la munca câmpului și iarna îi învăța să toarcă. Dat fiind că din punct de vedere economic era lipsit de cunoștințe practice, după 5 ani de activitate iar ajunge la marginea prăpăstiei. Se află adesea fără niciun ban, fără pâine și fără lemne. În plus de aceasta, soția lui e suferindă. Duce vieța aceasta de mizerie nemaipomenită timp de 18 ani. În această perioadă de suferință trupească și sufletească, spiritul său produce roadele cari mai târziu îl vor scoate din această întunecime.

Totuși, durerea nu l-a împiedecat ca acolo unde putea să-și desfășoare iubirea nelimitată față de cei săraci și părăsiți, să se afle în elementul său. În timpul războaielor franceze, copiii orfani rătăceau fără număr și pe unde apucau. Pestalozzi îi strângea și le găsea adăpost în jurul său. Erau murdari, neîngrijiți, bolnăvicioși și degenerați. Cu toate acestea se simțea fericit că le putea veni în ajutor. Iată ce scria el pe atunci:

„De dimineața până seara, eram singur în mijlocul lor. Aveam grijă de sufletul și de trupul lor. Tot ajutorul, tot sprijinul în nevoie și toată învătura pe care o primiră, o primiră direct dela mine. Mâna mea era mâna lor și ochiul meu se odihnea în ochiul lor. Lăcrămile mele curgeau cu ale lor și zâmbetul meu însoțea zâmbetul lor. N'aveam nimic, nici gospodărie, nici prieteni, nici servitori în jurul meu. Nu-i aveam decât pe ei. Când erau sănătoși, eram în mijlocul lor, când erau bolnavi, stăteam lângă patul lor. Dormeam cu ei. Noaptea eram cel din urmă la culcare și dimineața cel dintâiu la sculare. Mă rugam cu ei și învățam cu ei, în pat, până adormeau”.

Pestalozzi vedea mizeria din jurul său și nu avea altă țintă decât să-i pună capăt prin educație și cultură. El își dădea seama că ignoranța fără margini a poporului de jos, era cauza tuturor nenorocirilor și a stării deplorabile în care se afla. Această stare voia s'o înlăture. Însă, înalta sa țintă n'o putea ajunge numai prin școală. Dorea să-și asigure o înlesnire a educației prin familie. După dânsul, cercul casnic, familia, constituie tipul primordial al societății omenesti. Pestalozzi simte izvorul educației în raporturile familiare, și tot în familie vede baza progresului atât în domeniul moral cât și în cel spiritual. Rolul principal în educația familiei îl atribuie mamei. El a strigat cu voce tare: *vreau să pun în mâinile mamei educația poporului*.

Pestalozzi este întemeietorul pedagogiei părintești. El a constatat că educația nu este un rezultat al unei înalte culturi, ci o lucrare a taților și a mamelor din popor. Dacă Pestalozzi accentuează mai

mult influența mamei, prin aceasta nu vrea să spună că influența educativă a tatălui ar fi mai mică. El însuși se plânge spunând cât de mult i-a lipsit în tinerețe mâna tatălui. Dar, lângă și înaintea tatălui, stă mama ca sprijin al copilului. Prin sfânta taină a iubirii ei, mama este ridicată la rangul de prim factor în educația copilului. *In descoperirea acestei stânci pe care s'a clădit sistemul său de educație, constă marele merit al lui Pestalozzi.*

Copilul este îngrijit, se bucură

și germele iubirii se dezvoltă în el. Așa produce viața morală primele ei roade. Dar va veni o zi în care se deșteaptă autoritatea în copil, când el nu

mai are nevoie de mamă. Acest moment mama nu trebuie să-l treacă cu vederea, ci mai vârtos să atragă atenția copilului: „Copilul meu, există un Dumnezeu de care ai nevoie, chiar dacă nu mai ai nevoie de mine. Este un Dumnezeu care te ia în brațe când brațele mele nu te mai pot ocroti”. Atunci începe să se deștepte un „ce” neexplicat în copil. Nu există o perioadă mai hotărâtoare pentru dezvoltarea de mai târziu decât timpul dela leagăn până la 6 ani. La această vârstă se plantează impresii, obiceiuri și gânduri cari cu greu se pot desrădăcina. „Toate începuturile rămân pentru totdeauna la copil!” Totul depinde de felul cum este condus copilul în această perioadă de timp. Instrucția școlară de mai târziu și reprezentarea despre lume, nu mai poate îndepărta impresiile și aprecierile întipărite în primii ani ai copilăriei. De aceea ține Pestalozzi ca prima învățătură a copilului să nu fie o chestiune de raționament, ci să fie o chestiune de inimă, o lucrare a mamei. Să treacă încet și treptat dela exercițiul simțurilor la exercițiul socotelilor. Să rămână cât mai mult o lucrare a inimii, înainte de a se face prin raționament și să rămână cât mai mult pe seama femeii, înainte de a deveni însuși lucrarea bărbatului.

Ideile, Pestalozzi și le-a răspândit și prin scrieri, cari au făcut senzație în toată Europa. În anul 1818 apărură o ediție completă a operelor sale, care i-au adus frumosul câștig de peste 50.000 guldeni. Acesta fu primul său succes financiar din viață, însă acești bani nu erau sortiți să rămână mult timp la el; tot la prietenii săi cei mici s'a gândit, înălțându-le un orfelinat. Astfel, rămase iar lipsit de mijloace. Cu drept s'a putut scrie pe piatra mormântului său: „totul pentru alții, nimic pentru sine”. Toată viața a fost călăuzit de ideea jertfirii, din iubire față de cei sărmani, pentru a nu fi lipsiți de hrana corpului și a sufletului.

Pestalozzi a fost și va rămâne una din cele mai distinse personalități în Istoria Educației.

M'ai respins

*Intins-am palme sângerânde
Venind la tine într'adins.
Ți-am spus cuvinte dulci și blânde...
Era iubirea-Mi foc aprins!*

*Dar tu ai zis: In tinerețe
De poște, omul e invins;
Te voiu primi, la bătrânețe;
Deci am plecat, tu M'ai respins!*

*Curând erai în suferință
Îngrijorat, de boală 'nvins.
Te-am îndemnat: Vin' la credință!
Din nou atunci tu M'ai respins.*

*Te-am mai văzut în disperare,
Flămând, slăbit, cu totul stins.
(Mă va primi 'n această stare?)
„Nu, nu!” Mi-ai zis când M'ai respins.*

*Te-am regăsit, erai în urmă
Într'un strălucitor palat.
Păreai conducător de turmă,
Umil de tot te-am imbiat:*

*Mi-am dat viața pentru tine!...
Nu M'ai primit... Apoi invins
Erai țărănu... Doar prin Mine
Viață-aveai, dar M'ai respins....*

Cristil Dobre

Bucuria dela verdeață, reunește pe mari și mici.

Invidioșii sufăr de succesul altora, ca de o umilință, ca de o ofensă neiertată, adusă slăbiciunii lor.

AL. VLAHUȚA.

Ciudățenii mici la oameni mari

Dacă cercetăm viața oamenilor celebri, găsim la dâșii multe ciudățenii și o mulțime de obiceiuri curioase, de vederi sucite, cari trădeză că acei oameni nu prea aveau mintea sănătoasă.

Astfel, Haydn, înainte de a începe o compoziție, se îmbrăca de sărbătoare, se freză, se rădea, își punea peruca, bijuteriile, ca și cum ar fi trebuit să se prezinte la palat. Pentru a se inspira, se uita la un inel de briliante pe care-l căpătase dela Frederic cel Mare.

Gluck, compunea transportând clavirul lângă piețele publice sau lângă târgurile de vite. Unde era sgomotul mai mare, acolo îi venea mai ușor inspirația.

Compozitorul Jounod, lua poștalionul sau trenul, și în vagon compunea de minune.

Rossini la fel; aflându-se la un prieten unde era petrecere și sgomot mare, a compus „Rugăciunea“ din opera Moise. Se spune că afară de sgomot, îi mai plăcea grozav și patul. Într'o zi, vântul intrat pe fereastră, i-a făcut să cadă o foaie de compoziție. El a preferat să scrie din nou două pagini întregi decât să se dea jos din pat pentru a ridica aceea foaie.

Jean Jacques Rousseau, care a fost lunatic (somnambul), scria de preferință când stătea lungit în pat de-a-curmezișul, sau când umbla în arșița soarelui cu capul gol.

La fel lucra și filozoful Leibnitz, care a produs mai mult stând culcat. În schimb, poetul Frederic Mistral, Schiller și Liliencron, trebuiau să se plimbe multă vreme până să le vină o idee. Schiller scria mai cu plăcere când își simțea picioarele în apă rece.

Voltaire își schița compozițiile acoperit cu un voal des, și plimbându-se prin aleele domeniului său din Fernay (Elveția), declarând cu voce tare. Până și vara el făcea foc în odaia sa de lucru.

Spiritualul autor al lui „Gil Blas“, René Lesage, era cu atât mai productiv, cu cât arșița soarelui îl frigea mai tare. Aceeași pasiune o aveau Lenan și Montequieu. În plus, când versificau, băteau tactul cu piciorul în dușumea. Această bătaie în dușumea îi silca să-și pingească des încălțăminte.

Emile Zola avea mania să numere tot ce-i ieșea în cale: stâlpi de telegraf, felinare, trăsuri, case, și avea superstiția de a crede în cifre aducătoare de noroc sau nenoroc.

CUM SĂ IERTĂM

„Și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșelilor noștri“. Matei 6, 12.

de
P. P. PAULINI

Cuvintele din motto-ul acestui articol alcătuiesc obiectul celei de a cincea cereri din rugăciunea „Tatăl nostru“. Părinții bisericești au numit-o „cererea primejdioasă“, și aceasta cu drept, pentrucă prin ea ne rostim propria noastră sentință dacă nu o îndeplinim. Dacă, pe deoparte cererea aceasta este „primejdioasă“, pe de altă parte am putea-o numi și „sfântă“, pentrucă prin ea cerem iertarea păcatelor noastre. Cum de iertarea păcatelor depinde îndreptățirea și viața noastră veșnică, putem cu drept spune că ea este poate cea mai importantă din toate cererile amintite în rugăciunea domnească.

Reformatorul Luther a zis că „rugăciunea *Tatăl nostru* este cel mai mare martir al Bisericii creștine“. Pentru creștinii cu numele, această cerere rostită în rugăciunea „Tatăl nostru“ nu este decât o simplă frazeologie, o vorbă goală, o expresie lipsită de intenția realizării, pentrucă mulți o rostesc de formă, fără a se gândi la conținutul ei și fără a înțelege sensul divin ascuns în ea. Toată rugăciunea domnească „Tatăl nostru“ cu toate cererile, în aparență aruncate la întâmplare în acest mănunchiu pios de cuvinte, apare pentru închinătorul superficial ca o taină nepătrunsă.

Totuși, acest precept sublim al Evangheliei constituie chintesența, adică, regula cea mai de seamă din religiunea creștină și este condiția fericirii și păcii între oameni. Acest text de aur ar trebui subliniat cât mai vizibil în Biblia oricărui drept credincios și fiecare creștin ar trebui să și-l ia ca normă în purtarea sa de toate zilele față de semenii săi.

Dar pentru ca cineva să poată pătrunde adânc în miezul acestui precept al doctrinei lui Hristos trebuie mai întâiu să cunoască și să înțeleagă

IUBIREA ȘI INDURAREA LUI DUMNEZEU.

Valoarea și starea morală a unei Biserici și a unui neam este în raport cu cunoașterea lui Dumnezeu. Purtarea noastră reciprocă este în raport cu cunoașterea atributelor și însușirilor lui Dumnezeu. „Cu cât cunoaștem și medităm mai profund la iubirea, bunătatea, mila și îndurarea lui Dumnezeu față de noi cu atât ne vom purta și noi în viața de toate zilele la fel față de aproapele nostru.

În tot Universul, care în întregul său este numai minune și poezie, dela firicelul cel mai mic de iarbă, până la muntele cel mai înalt de pe pământ, orice moleculă de apă, orice floare, sorii imenșii din marele Infinit, totul desvăluie „bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu“. Și în Sfintele Scripturi dela cartea Facerii până la Apocalips, ultima din cele 66 de cărți cari alcătuiesc Biblia, se poate întrezări ca un fir de aur: iubirea, bunătatea, mila și îndurarea lui Dumnezeu.

Perpetuitatea și măreția iubirii și a bunătății lui Dumnezeu față de noi oamenii păcătoși este în mod cloevent concretizată în următoarea declarație din Sfânta Scriptură:

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând“. (Isaia 55, 6. 7.)

Dar, vai, noi oamenii stăpâniți de firea pământescă avem tendința de a ne înălța mai pe sus de Invățătorul divin. Noi ne pripim să judecăm și să osândim pe aproapele nostru. Suntem obișnuiți să vedem mai degrabă paiul din ochiul fratelui nostru și să neglijăm a vedea cu băgare de seamă bârna din ochiul nostru. Noi adesea suntem buni, miloși, indulgenți și îndurători față de defectele, greșelile și slăbiciunile noastre și suntem foarte severi, impetuoși și violenți față de defectele, greșelile și slăbiciunile semenilor noștri. Aceasta este cauza de căpetenie care împiedecă pe oameni de a ajunge gradul de iubire, pace, bunăvoință și perfecțiune dumnezeiască.

Dacă toți creștinii ar medita profund când cer dela Dumnezeu în rugăciunea „Tatăl nostru“, și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșelilor noștri, și dacă fiecare ar învăța nu numai să ierte greșelile, dar să le și uite, cum face Dumnezeu, ar dispărea certurile, vrăjmășia și crimele din omenire.

duri rele și așteaptă așa zisul moment când să le vină „apă la moară“

CE INSEMNEAZA A IERTA!

Intr'un sat din Scoția trăia un doctor cunoscut ca foarte bun medic, cât și ca foarte bun credincios. După moartea sa, cercetându-se hârtiile rămase dela dânsul, fură găsite între ele multe zapise ale unor datornici, de-a-curmezișul cărora el scrisese în litere mari și cu cerneală roșie: *Iertată toată datoria, prea sărac pentru a mai putea plăti.*

Văduvita soție a doctorului, care toată viața fusese de alte păreri și simțiminte decât fericitul răposat, a luat însă poziție ostilă față de aceste scrisori. Ea și-a pus în gând „să execute fără întârziere“ pe toți acești datornici. Pentru că nu-

Marele învățat și matematician italian Cardano, suferea de grandomanie, susținând că în trei zile a făcut 200.000 de descoperiri, a rezolvat 40.000 de probleme și a învățat două limbi: latina și greaca! El mai suferea și de mania persecuției. Nu se îmbrăca decât în haine de piele, pentru a nu fi asasinat. Purta ghete cu tălpi foarte groase. Obişnuia să se culce îmbrăcat și înarmat.

Alexandru Dumas tatăl, nu putea atinge catifeaua. Filozoful Schopenhauer devenea furios când i se scria numele greșit, refuzând să plătească orice datorie, dacă numele îi era scris greșit pe factură.

Marele poet englez Shelley, simțea o deosebită plăcere când putea să facă corăbii din hârtie, să le arunce pe ape curgătoare și să privească cum se depărtează și dispar. Odată aflându-se în vacanță într'o provincie franceză, făcu o plimbare lungă ca să ajungă la marginea unui lac. Neavând hârtie, scoase din buzunar o bancnotă de o mie de franci, făcu din ea o corabie și o aruncă în apă.

Romancierul francez Saurier își construise un pavilion de sticlă pe marginea lacului din parcul său, și privea ceasuri întregi la peștișorii din apă.

Că oamenii iluștri sunt uituci, este fapt notoriu. Marele fizician și astronom Newton a uitat ora, ba și ziua când trebuia să se ducă la cununia sa proprie. El uita când trebuia să mănânce și avea o îngrijitoare care îi aducea aminte că trebuie să mănânce. Intr'o zi, ea având mult de lucru, dete lui Newton un ou și un ceasornic, rugându-l să bage oul în apă caldă și când apa va începe să fiarbă, să se uite la ceas, și după 3 minute să scoată oul din apă. Când îngrijitoarea veni după câțva timp, găsi pe Newton stând foarte gânditor lângă mașină, ținând oul în mână, iar ceasornicul băgat în apa care fierbea.

Edison, neîntrecutul inventator, după ceremonia sa nupțială, plecă în călătorie de nuntă. În drum spre gară își aduse aminte de o experiență intreruptă, ceru scuze tinerii sale soții, rugând-o să-l aștepte pe peronul gării și se repezi în laboratorul său. După trei zile și-a adus aminte că cineva îl aștepta pe peronul gării!

La o serată de gală, Beethoven bate tactul unei melodii pe spatele împăratului Franz Iosef.

La Fontaine, marele fabulist francez, după încheierea unui volum, se prezintă regelui Ludovic al XIV-lea și, plin de fală, îl anunță că a venit să-i ofere un exemplar

din noua sa lucrare. Numai în momentul când a vrut să-i înmăneze volumul și-a dat seama că-l uitase acasă. Totuși regele îl felicita și-i dăruie un pachet cu bancnote. Fericitul poet uită însă pachetul valoros în trăsura care îl adusese acasă.

Compozitorul Schumann fusese invitat la o mare serată. El veni însă foarte târziu așa că invitații erau deja la masă. Nu se sinchisi, dete buzna la pian, cântă o bucată splendidă, ce o compusese pe stradă, apoi, fără să salute și fără să scoată un cuvânt, ieși din salon luându-și drumul spre casă, probabil pentru a transcrie aceea compoziție.

N'am mai sfârși dacă am cita toate ciudățeniile oamenilor iluștri. Totuși, seria celor pomeniți n'ar fi completă dacă nu s'ar aminti o pățanie a lui Pasteur:

La masă fiind, el explica comensienilor cât de neigienic și cât de nesănătos este să mănânci fructe nespălate. Pentru a face dovadă, luă o ciorchină de struguri și o băgă în paharul său de apă. Apa deveni imediat neagră de praful și microbii ce erau pe struguri. Pasteur explica comensienilor primejdia microbilor și în focul cuvântării sale, luă paharul cu apa murdară și fiindu-i sete îl goli deodată. Din fericire însă, pentru Pasteur și pentru omenire, apa băută nu i-a provocat nicio consecință neplăcută....

Adapt. de Lydia Crăciunescu

miții nu puteau plăti, fură târâți în fața judecării. Judecătorul adresându-se reclamatei întrebă:

— Recunoști d-ta că aceste cuvinte sunt scrise chiar de mâna răposatului d-tale soț?

— Da, recunosc, răspunse văduva doctorului.

— Ei bine, zise atunci judecătorul, *trebuie să ști că nu există niciun tribunal în lume, care să-ți dea d-tale dreptul să mai pretinzi vreo datorie, peste care s'a scris cuvântul „iertat“.*

Tot așa s'au petrecut lucrurile când Hristos S'a hotărât să scrie pe tot cuprinsul datoriei noastre, cu sângele Său roșu, cuvintele: *„iertate îți sunt fie păcatele tale“.* Trebuie să știm că nu mai există niciun tribunal în lume, care să ne mai tragă la răspundere pentru ele.

A RECUNOAȘTE ȘI A MARTURISI GREȘALA NU ESTE UN LUCRU RUȘINOS.

În pilda fiului risipitor dată de Mântuitorul pentru a ilustra bunătatea, mila și îndurarea lui Dumnezeu față de cel păcătos, tatăl a ieșit întru întâmpinarea fiului, care greșise mult înaintea sa, l-a îmbrățișat și i-a iertat toate greșelile. Dar noi ce facem? De obicei, noi așteptăm ca cel care ne-a greșit nouă să vie și să ceară iertare dela noi, și numai după ce el a făcut pasul dintâiu al mărturisirii, ne înduplecăm și noi să-i întindem mâna. Dacă Dumnezeu ar fi procedat cu toți păcătoșii așa, câți ar fi avut posibilitatea iertării și mântuirii? Dar după cum El, cel drept și nevinovat, S'a îndurat și s'a plecat spre noi, tot așa și noi să topim inima de gheață din noi și să ne plecăm cu dragoste firească spre cei ce ne-au greșit nouă, și aceasta cu atât mai mult cu cât suntem conștienți că am greșit față de fratele nostru, după cum a făcut-o odată chiar un rege vestit din vechime.

Enric al IV-lea, regele Franței, adresă într'o împrejurare unui ofițer al oștirii sale, Domnul de Schomberg, câteva cuvinte vexatoare, cari atinseră onoarea ofițerului și din care cauză era foarte descurajat. După câteva zile dela această întâmplare trebuia să se dea o luptă la Ivry. Regele chemă pe ofițer și îi adresă următoarele cuvinte în fața tuturor generațiilor săi:

„Domnule de Schomberg, v'am ofensat. Ziua aceasta este poate cea din urmă a vieții mele. N'aș dori să iau cu mine în mormânt onoarea ofensată a unui brav ostaș. Te rog din toată inima să mă ierți. Vino în brațele mele“.

„Este adevărat, răspunse ofițerul, mi-ați rănit adânc inima, căci este dureros să fii rău apreciat, pe nedrept, de un rege demn de toată cinstea. Dar bunătatea Majestății voastre, va rămâne neștersă în mintea mea. În viciața mea nu voi cunoaște o bucurie mai mare, decât a-mi jertfi viciața în slujba unui astfel de rege“.

Dacă un rege pătruns de sentimentul onoarei și mișcat de remușcarea conștiinței a putut să ceară iertare față de acela căruia i-a greșit, cu atât mai mult și noi ca simpli muritori suntem datori să cerem iertare dela Dumnezeu pe care L-am ofensat și dela frații noștri pe cari i-am îndurerat.

IUBIREA ACOPERE MULȚIMEA DE PACATE.

Un pictor din vechime a fost însărcinat să facă portretul împăratului greco-macedonean, Alexandru cel Mare. Pictorul s'a văzut pus în fața unei mari dileme. Alexandru cel Mare,

adică avea pe frunte o cicatrice mare, care provenea dintr'o lovitură de sabie ce primise. Atunci artistul se gândi în sine: „Ce să fac? Dacă îl voiu picta cu cicatricea pe frunte, admiratorii săi vor fi ofenșați; dacă voiu lăsa cicatricea la o parte atunci portretul nu mai corespunde cu realitatea“. Frământându-și astfel mintea, îi veni o idee fericită: să picteze pe marele rege cu capul sprijinit pe braț, acoperind cicatricea cu mâna, dându-i o poziție de profund cugetător!

De ce oare să nu ne înfățișăm și noi unii pe alții în același chip, adică, acoperind cu mâna iubirii cicatricea păcatelor?

Înțeleptul Solomon a zis odată: „Ura stârnește certuri, dar iubirea acoperă toate greșelile“.

Iată de ce însuși Mântuitorul lumii și apostolii, ucenicii Săi, au dat urmașilor lor din toate timpurile și din toate generațiunile următoarele povețe:

„Și când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre“. (Marcu 11, 25. 26.) ... „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire, și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru“. (Efes. 4, 31.) „Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v'a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi“. (Col. 3, 13.)

Dacă vom urma cu toți aceste povețe, se va înfăptui grabnic și sigur împărăția lui Hristos în fiecare din noi chiar de pe acum, și prin noi la revenirea Lui în glorie.

Natura

*Simt pacea nesfârșitelor ogoare
In vântul ce adie liniștit;
Sunt fericită că același soare
Cu omul, cu pământul s'a 'nfrățit.*

*Dar freamătul de frunze în pădure
Cutremurând stăruitorul gând
Din lumea toată cearcă să mă fure
Și sufletul devine tot mai blând.*

*Privirea rățăcește în neștire
Pe vârfuri sus, în văi ce dau flori;
Și'n urmă parcă port întreaga fire
Cum porți în piept parfumul unei flori.*

*Mi-e inima un cuib al veșniciei,
Ca freamătul de frunze glasul meu;
Cu cea din urmă 'nfrigare-a gliei,
Cu cei de sus, măresc pe Dumnezeu.*

Lia D.

Fericire

*Fericit acela care 'n viața lui
A făcut doar numai voia Domnului.
Truda vieții sale nu e de prisos —
In etern el fi-va cu Isus Hristos.*

*Indreptându-mi grabnic privirile 'n sus
Vreau să fiu de-acuma numai cu Isus, —
Legea Ta ajută-mi azi să pot păstra,
Și prin har, trimete-mi mântuirea Ta.*

*Bogății, slavă nu vreau pe pământ.
Toată fericirea mi-este-al Tău cuvânt.
Tu — umil în viață — Te-ai jertfit să-mi fii
Mie și oricărui, drum spre veșnicii.*

Const. Becheru

După debarcare.

Intunerec și liniște

Pușini sunt acei cari s'au gândit vreodată că, fără întunerec și liniște, atât vieața cât și natura, n'ar putea să existe. Toate viețile au nevoie de aceste două elemente. Planta nu poate să crească fără încetare. Ea trebuie să se odihnească un timp oarecare în pământ, la întunerec și neatinsă de nimeni. Copacii se odihnesc în timpul iernii sub vălul zăpezii, iar animalele simt nevoia să doarmă. Nici omul n'ar rămâne plin de viață, dacă nu s'ar retrage zilnic într'un loc unde să nu fie nici lumină, nici sgomot.

Când ne culcăm seara, toți lucrătorii invizibili ai corpului se pregătesc pentru a-l curăți, a-l restabili, a-l reînnoi și a-l pune din nou în bună stare, ca și o locomotivă care întorcându-se din drumul ei, este curățită, examinată și pusă din nou la punct. Și acești lucrători activează numai la întunerec și liniște.

Tot așa stau lucrurile și cu mintea noastră. Dacă ea nu se odihnește, curentul cugetelor noi se oprește, și după un scurt timp se va observa desordine și incurcătură în judecarea lucrurilor. Du-te acasă în camera ta, culcă-te și petrece zece ore retras — în întunerec și în liniște — și vei vedea cât de reîmprospătat vei ieși de acolo. Cele mai multe întâmplări și greutăți care vin peste noi, ar dispărea dela sine, dacă ne-am cufunda mai des și mai mult în întunerec și liniște.

Acele inspirații momentane, cari aduc cu sine succes, acele scânteii strălucitoare ale cugetării, cari valorează mai mult decât ore întregi de muncă obositoare: toate acestea vin în timpul liniștei și la întunerec.

Cugetele rele și bolnăvicioase, închipuirile anormale și dăunătoare, sunt, de obicei, produsele unei activități prea încordate; ele dispar în momentele de reculegere, la adăpost de lumină și sgomot.

Fie că dormi, fie că nu dormi, păstrează și respectă liniștea. Numai la întunerec și liniște vei auzi acel glas blând și dulce care, în sgomotul asurzitor al vieții obișnuite, se pierde. Acolo găsești pe Dumnezeu, acolo te vei găsi chiar pe tine însuși.

Prél. de Șt. Burduleanu

„Nu e greu să găsești adevărul, e greu să ai dorința de a-l găsi“.

N. IORGA

Sub scutul adevărului

Pe vapor era mare frământare. Pasagerii erau neliniștiți, căci o furtună grozavă se abătuse asupra mării. Vântul înfuriat biciuia apele adânci, făcându-le să se ridice ca dealurile. O ceață deasă se lăsase în jurul vaporului, care se legăna într'o parte și alta. Femeile mai spăimântate plâneau, și mulți credeau că vor fi în curând pradă rechinilor. Numai unul era liniștit. Cu ochii ațintiți asupra hărții și busolei, căpitanul dădea subalternilor ordine de manevrare. Mulți alergau la cabina lui, dorind să-i vorbească și să-i arate spaima, dar când îl vedeau liniștit, primeau și ei curaj. Deși ceața îl împiedeca să vadă departe, deși vaporul lui era ca o coajă de nucă legănată de furia apelor, el era liniștit, căci era fără încetare sub scutul adevărului. După vreme îndelungată în sfârșit ajunseră fără nicio pierdere, deplin sănătoși, la ținta călătoriei lor.

Ne aflăm cu toții într'o călătorie pe o mare înfuriată. Lumea se frământă și ar fi gata să înghită barca noastră slabă. Trebuie să ațintim ochii la adevăr. „Mila și adevărul, zicea un înțelept pe vremuri să nu te părească. Adevărul este un scut. Nimic nu este în stare să-l doboare. Omul care spune totdeauna adevărul, se găsește într'o cetate pe care niciun vrăjmaș nu este în stare să o cucerească.

Medicul care tratează pe bolnav se întemeiază pe adevăr; inginerul care construiește un pod peste o prăpastie, care sapă un tunel, sau lucrează la un aparat de sburat, se întemeiază pe adevăr; plugarul care seamănă, tot pe adevăr se întemeiază. Arhitectul care construiește un sgârie-nori, scafandrul care se adâncește în mare, tot pe adevăr trebuie să se sprijine.

Se poate ca uneori cel care se întemeiază pe adevăr să nu fie imediat crezut de oameni. Dar timpul îi dă dreptate. Iată de pildă când cineva a inventat aeroplanul, s'au găsit destui care să spună că un aparat ca acela nu va sbura niciodată. Astăzi aeroplanul zboară în chip obișnuit. Când Pasteur a prezentat teoriile lui despre efectele pe care microbii le au în corpul omenesc mulți s'au ridicat cu furie împotriva lui. Cercetați și vedeți câți din cei care au spus adevărul au fost crezuți de îndată. Timpul, unit cu experiența, le-a dat dreptate. Toți cei cari s'au sprijinit pe adevăr, chiar dacă nu au fost crezuți de oameni, au fost și au ajuns bărbați de valoare. Marii moralisti, marii inventatori și descoperitori cari au spus adevărul au ajuns cu timpul să fie considerați de omenire ca adevărați binefăcători.

Cine spune adevărul n'are nevoie să se certe cu nimeni. Poți fi foarte slab, poți fi foarte modest, poți fi foarte sărac, poți fi din neamul cel mai disprețuit, dacă te așezi sub scutul adevărului vei avea totdeauna dreptate. Dacă nu ți se aprobă ce ai spus, nu e nevoie să te cerți, sau să te superi, deoarece nu pe tine nu te primesc, ci adevărul. Chiar cel mai slab om poate ajunge biruitor, dacă spune adevărul.

Trăim în vremuri primejdioase. Sunt primejdioase tocmai pentru că, în loc de adevăr, oamenii folosesc minciuna. Un singur loc de scăpare avem și anume de a da fuga sub scutul adevărului. Dumnezeu are ca temelie a tronului Său, adevărul. El ne va conduce dacă rămânem sub acest scut.

Brașov.

D. FLOREA

Câte ființe omenești, atâtea puncte de vedere!

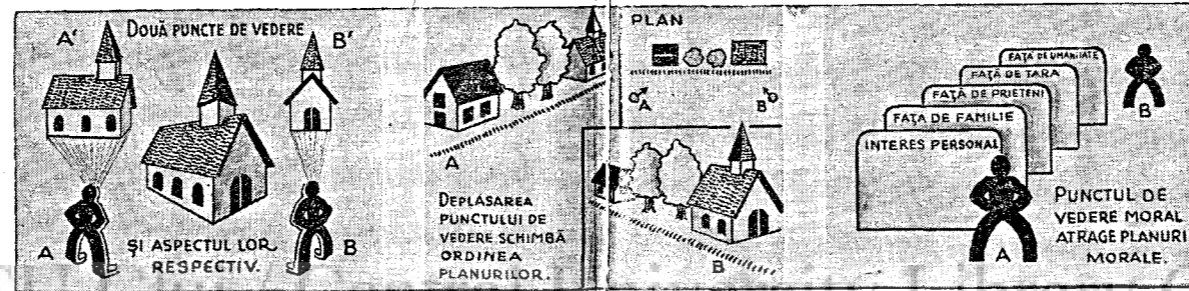
O mamă din Constanța se plimba cu copilul ei pe plajă la marginea apei. Aștepta pe bărbatul ei care era dus în largul mării după pescuit. Deodată un punct negru se ivi la orizont. Mama sărind de bucurie, strigă cât putu de tare: „Tata! Vine tata! Uite departe, în fund, vine barca cu tăticu!“ Copilul sgâi ochii: „Tăticu? Unde tăticu?... Nu văd pe tăticu!“ ... — „Deschide ochii, prostule! Uite... drept înainte unde arăt eu cu degetul!“ — „Nu, nu văd nimic! Nu e tăticu!“.

Mama începuse să se irite, mai ales văzând că copilul avea aerul s'o prostească și el, rămânând nepăsător. Chiar se pregătea să-și manifeste în mod tangibil această enervare când, o doamnă, ce urmărea scena dela început, se apropia de mamă și-i dădu sfatul să ridice copilul în brațe. Mama se conformă. De îndată ce copilul fu ridicat, câștigând astfel un orizont mai larg, începu să dea din picioare de bucurie, strigând și el acum: „Tăticu, uite tăticu!“ Doamna n'a făcut altceva decât să dea mamei naive o dublă lecție, de perspectivă și de psihologie.

PUNCTE DE VEDERE

Vieța poate fi comparată unui teren fără margini pe care, fiecare dintre noi, ne aflăm ca simpli spectatori ocupând un punct determinat. Vieța și nenumăratele ei manifestațiuni, pentru noi, sunt în funcție de acest punct; cu alte cuvinte,

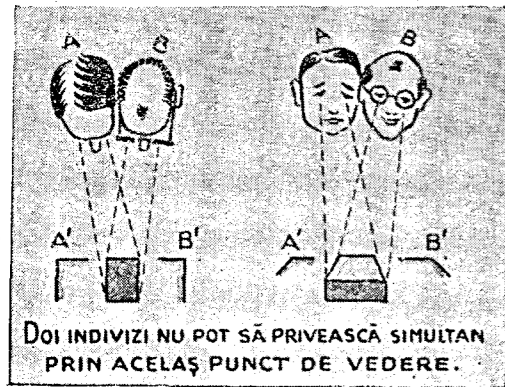
ideea noastră despre viață, depinde de aspectul sub care ne este prezentată. Ea este personală și variază prin urmare dela individ la individ. N'am ști să pătrundem îndeajuns acest adevăr, care duce la o profundă cunoaștere a omului,

Orice individ care ocupă un loc determinat în spațiu, reprezintă „un punct de vedere“. Una și aceeași clădire văzută de două persoane diferite, va avea altă formă pentru fiecare. O aceeași problemă studiată de două persoane diferite, va lua pentru fiecare o înfățișare diferită, fiecare din aceste două persoane văzând o latură deosebită, a problemei.

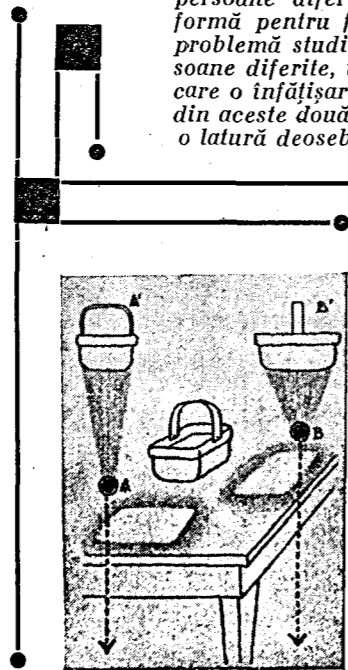
Această răsturnare în ordinea planurilor încercă mai ales pe turistul care vizitează un oraș necunoscut. Mergând de-a-lungul unei străzi la ducere și revenind tot pe ea la întoarcere, cu greu o va recunoaște. Și chiar când se va obișnui cu ea, strada va rămâne totdeauna cu două aspecte: după sensul în care va fi parcursă.

Pentru cel egoist „primul plan“ îl constituie interesul său personal, cel față de umanitate este în fund de tot, așa că ocupă un loc foarte mic în mintea și acțiunile sale. Din contră, acest ultim plan, față de umanitate, devine primul pentru cel filantrop, așezat la extremitatea cealaltă a egoismului și pentru el interesul personal trece la urmă.

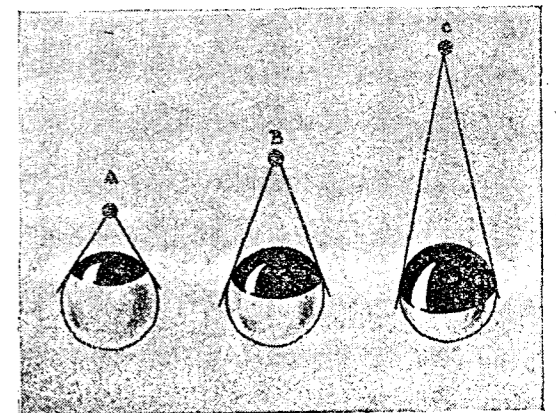
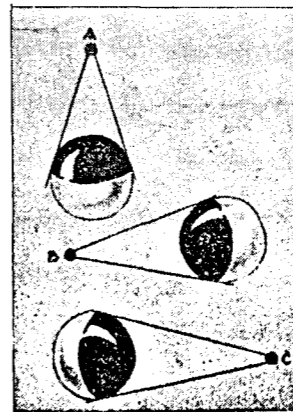
DOI INDIVIZI NU POT SĂ PRIVEASCĂ SIMULTAN PRIN ACELAȘ PUNCT DE VEDERE.

Doă concluzii „tragice“ decurg din această schemă: 1. — Trebuie să dai la o parte pe cineva pentru ca să-ți iei locul: „fugi de aici, ce să trec eu!“ 2. — Îți trăiești singur viața, căci nimeni n'are să poată să intre „în pielea“ alluia. Poți să ai prieteni, chiar intimi, cari să te înțeleagă; totuși, rămâi singuri în sineși, și cu cât îți dai seama de izolarea ta, cu atât această singurătate se întărește.

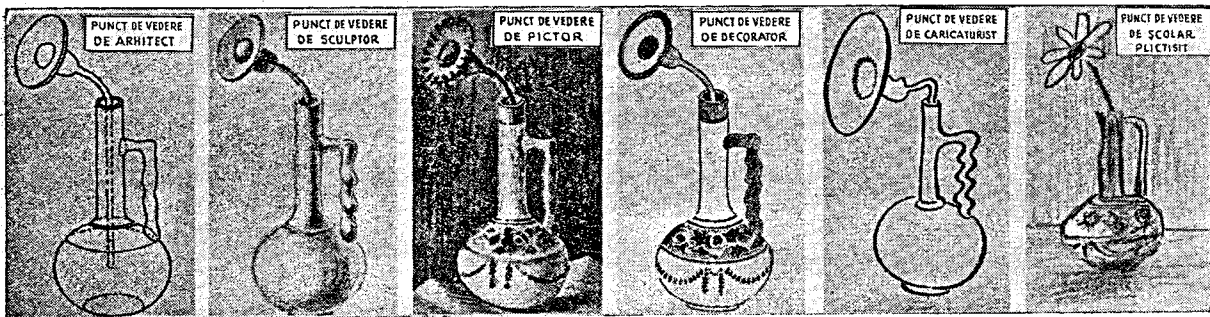
Doi copii trebuind să deseneze un coșuleț, privindu-l fiecare din alt loc, vor obține două desene diferite, și se vor acuza unul pe altul că au desenat greșit. O intervertire a punctelor lor de vedere, le va descoperi că fiecărui loc corespunde o altă vedere. Această descoperire fizică le va permite să înțeleagă divergențele de opinii, căci în lumea ideilor, punctele de vedere sunt cu mult mai numeroase decât pe planul vizual.

Deplasarea punctului de vedere completează îmbogățirea sa. Privirea se învârtește în jurul obiectului, îi vede toate fețele, se lămurește și strânge o mulțime de informațiuni folositoare asupra lui. Călătoriile, lectura, conversațiile, toate acestea sunt mijloace de „deplasare“ a punctului său de vedere și de „insușire“ a altor puncte de vedere străine, îmmulțind astfel cunoștințele, întărind puterea de înțelegere, scăpând de prejudeții, și punând în legătură spiritul cu marile curente cari însufleșesc.

Cu cât punctul de vedere e mai ridicat cu atât orizontul se lărgește. O mică plimbare cu balonul, cu avionul sau pe vârful unui deal va dovedi acest adevăr de netăgăduit. Cu cât privim dintr'un punct de vedere mai ridicat, cu nobleță și demnitate, cu atât aceste lucruri devin foarte întinse și cu atât mai mult vom descoperi pe lângă ele și altele. Totuși, trebuie băgat de seamă, că obiceiul de a privi în ansamblu să nu înlăture posibilitatea de a se opri asupra detaliilor.

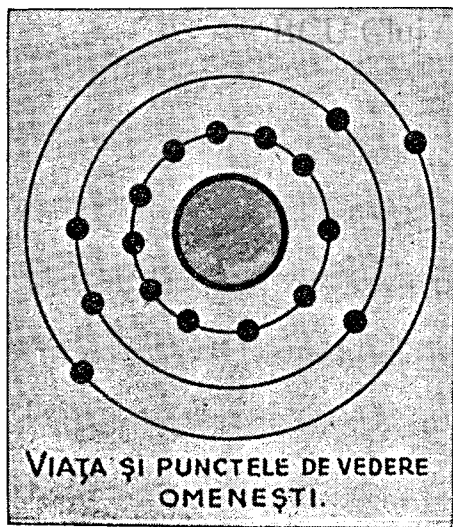
L. F.

Aceste șase interpretări ale unui și aceluiași model emană din șase puncte de vedere diferite, aparținând fiecare unui personaj diferit. Arhitectul, preocupat în primul rând de construcție, de structura obiectului, l-a văzut „anatomiceste”. El a studiat părțile din care e compus și felul cum vin lipite unele de altele. În imaginația sa creatoare a avut grijă chiar de locul pe care-l ocupă tulpina floarei și de înălțimea la care trebuie să ajungă apa, schițându-le cu linii punctate. Sculptorul, el, a fost atent la volum, la forme, căutând în desenul său să le scoată în relief prin jocul umbrelor și luminilor. Pictorul, sensibil înainte de toate la efectul culorilor și la valoarea subiectului de pictat, s'a ferit să despartă pe acesta de fondul său. Ținând seamă de arhitectura vasului, cum și de volumul său, el s'a silit să redea aspectul de primprejur cât și al subiectului, scoțând la iveală contrastele obiectului pe fond și ale fondului pe obiect. Pe decorator, numai decorația va-

sului l-a interesat; floarea a interpretat-o în mod decorativ, geometric și fără volum. Caricaturistul, el, nu s'a obosit prea mult ca să găsească în acest subiect dimensiuni caraghioase. Floarea cea delicată, sub creionul său batjocoritor, a luat aspectul unui haut-parleur ce urlă vreo melodie scabroasă. În acest vas și la această floare nimic nu pare să fi interesat pe micul școlar. În tot timpul lecției s'a plictisit și, înfuriat, a măzgălit foaia sa cu trăsături grosolane și inestetice. De geaba a încercat să le îndulcească dând pe deasupra cu estompa; din contră, le-a innecat, făcând desenul și mai greoiu la privire.

Același subiect dat la alte persoane, va fi interpretat încă în alte feluri, chiar, și dacă aceste persoane ar fi de aceeași meserie și cu temperamente apropiate. Tocmai această deosebire de interpretare face pictura interesantă.

Schema alăturată rezumă pe toate celelalte. Vieța adică tot ceace vedem, auzim, spunem, știm, etc., este reprezentată la centru printr'un cerc colorat. De jur împrejur, pe diferite circumferințe tind spre centru multe puncte negre cari reprezintă punctele de vedere ale oamenilor. Acestea sunt foarte numeroase pe circumferința de lângă cercul care reprezintă vieța. În advăr, mulți sunt oamenii pe cari împrejurările îi obligă să stea în continuu legați de profesiunea zilnică, să lupte neîncetat pentru procurarea celor materiale, de multe ori prin muncă grea și obositoare. Aceștia de obicei nu-și pot ridica prea sus punctul de vedere și nici nu-l pot deplasa. În schimb, încovoiați pe vieța zăresc întrânsa numai câteva detalii, și cred că văd totul. Pe circumferința următoare, evoluează alte puncte de vedere. Viziunea lor asupra vieții e ceva mai largă, și mai puțin fixată de detalii. În fine, pe circumferința dinafară gravitează, izolate, două puncte de vedere cari izbutesc să vadă o bună parte a vieții; dacă se deplasează îndeajuns, cunoștința lor devine foarte întinsă. Cu toate acestea, n'are să fie niciodată desăvârșită, pentru că nu posedă decât un singur punct de vedere. Or, ca să-și poată face o idee exactă despre vieța ar trebui să aibă mai multe puncte de vedere dintr'odată putând în același timp să intre în pielea tuturor oamenilor și a tuturor ființelor de pe pământ. Această minune, unul singur reușește s'o realizeze, Dumnezeu.

Vă place AMICUL TINERIMII?

Dacă da, vorbiți de el tuturor, și până la apariția celui alt număr, câștigați cel puțin un nou celitor.

Dacă nu, ridicați ● vostru de vedere, și priviți Amicul mai de sus: orizontul va fi mai larg și veți zări în ansamblu lucruri cari până acum au fost înăbușite de micile detalii ce nu vă permiteau să vă familiarizați pe deplin cu cel care caută să placă tuturor.

Sub claia de fân

Sosise timpul pentru reînsuflețirea lucrării lui Dumnezeu pe pământ — timpul când Evanghelia împărăției să fie dusă la orice neam și orice seminție, la orice limbă și popor, așa cum prezisese Domnul Isus.

Un tânăr cu numele Samuel Mills, simțea o mare răspundere pentru convertirea păgânilor din țările străine. Ca și Samuel de pe vremuri, el fusese închinat Domnului dela nașterea sa, dar nu pentru a servi în templu ci pentru a duce păgânilor, Evanghelia.

Pe când era încă copil, din întâmplare auzi pe mama sa spunând unei vecine, că l-a consacrat pentru lucrarea misionară. Acele cuvinte nu le-a uitat niciodată. La etatea de 19 ani când fu convertit, el spuse tatălui său: „Eu nu mă gândesc la o meserie ușoară care să-mi permită să fiu liber și să petrec; eu vreau să merg să predic Evanghelia sărmanilor păgâni“.

Peste patru ani, se înscrise la universitate și aci se întâlni cu alți tineri, cari erau doritori să devină misionari. Ei se adunau într'un crâng, unde se rugau și discutau chestiuni religioase. Într'o după amiază, în anul 1806, siliți de o furtună, au continuat adunarea lor sub o claie de fân. Norii își revărsau binecuvântarea lor asupra pământului însetat, dar și asupra celor adunați, Dumnezeu revărsase din belșug ploaia Duhului Sfânt. Inconjurați de o atmosferă sfântă, Samuel Mills spuse celorlalți: „Fraților, eu simt că noi avem răspunderea de a duce Evanghelia în acele părți ale pământului unde nu s'a auzit nimic despre Mântuitorul Isus“. Ca o poruncă din cer au sunat aceste cuvinte și ceilalți tineri au simțit că erau chemați să ducă Evanghelia păgânilor. Cu siguranță că ingerii lui Dumnezeu erau de față în acea adunare solemnă de tineri.

Cu ocazia acestei impresionante adunări de sub claia de fân, trei dintre tineri au luat marea hotărâre de a întemeia o societate pentru sprijinirea lucrării între păgâni. Cuprinși de această idee sfântă, ei au deșteptat interesul și în alți conșcolari, pentru această lucrare desinteresată.

Dar cum puteau ei să realizeze acest gând? De unde să obțină bani pentru a călători spre acele țări îndepărtate? Cu ce să se întrețină cât timp ar predica Evanghelia? Atâtea întrebări grele care se puneau în fața curajșilor tineri.

Deși cererea pe care au făcut-o organizației religioase a provocat multă discuție și agitație generală, acești tineri nu s'au descurajat, și dând la o parte multe obstacole ce se puneau în fața lor, și-au văzut gândul realizat: ei au fost trimiși ca misionari în țările păgâne. Ca rezultat al cererei făcută de acești tineri, a luat ființă Misiunea Externă Americană, al cărei ideal a fost „predicarea Evangheliei la toată lumea“.

În anul 1906 au fost 100 de ani dela întemeierea Misiunii Externe Americane la Williamstown, în Massachusetts. La această dată sau ținut adunări speciale în amintirea memorabilei conversații de „sub claia de fân“. Într'un crâng frumos, numit Parcul Misiunii, nu departe de Colegiul Williams, sa ridicat un monument chiar pe locul unde se afla claia de fân în 1806. Pe acest monument de marmoră cu un glob mare în vârf, se află scrise cuvintele: „Câmpul este lumea“.

La încheierea fiecărui an școlar, studenții și profesorii din colegiul Williams, merg la acest monument unde țin un serviciu divin special. Aci se înalță rugăciuni serioase ca spiritul misionar să nu se stingă, și mulți tineri să meargă să predice Evanghelia în țările depărtate.

Tineri! N'ați vrea să urmați exemplul lui Samuel Mills? Iată o inițiativă luată în orele libere! Ce faceți voi în orele libere? Oare vi se întâmplă să vă adunați sub o claie de fân, sau când sunteți la munte, lângă un pârâiaș, sub o stâncă sau în mijlocul pădurii pe trunchi de arbori bătrâni, și să discutați subiecte cari să iasă din cadrul conversațiilor curente?

Dacă da, meditați, și vedeți cu ce-ați putea contribui la predicarea Evangheliei în țările depărtate și la salvarea sufletelor cari încă n'au auzit numele de Isus, aducându-le pe drumul bun, spre lumină, spre Acela care le întinde mâna și lor ca și nouă.

M. MANEA.

Corul General A. Z. Ș. din București

Jocuri de Familie

No. 27 Cu ocazia unei cununii, ofițerul stării civile întreabă pe mireasă câți ani are. Mireasa vrând să facă puțin haz, îi spune că are pe jumătatea vârstei mamei sale, iar mama este cu cinci ani mai mică decât tata. Toți la un loc au 100 de ani. Ofițerul a rămas pe gânduri și se întreabă *câți ani are mireasa?*

trimes de *Mitică Toldan*
Oradea.

No. 28 Un cocor, prins de mic și crescut în curtea unui țăran, nu putea să mai sboare. Într-o zi văzând un cârd de confrăți trecând pe deasupra lui, le-a strigat: „Bună ziua 100 de frați!” Unul din ei i-a putut răspunde în trecere: „Nu suntem 100. Dacă am fi încă pe atâți, și pe jumătate, și pe sfert și cu tine, numai atunci am fi 100”. Cocorul de jos s'a apucat să-i numere, dar cum nu e sigur, vrea să audă și dela d-voastră, *câți cocori sburau pe deasupra lui?*

trimes de *I. C. Dor-de-ducă*
Tâmboești.

imprumută
găsește
un
aurul
are
cinstită,
argintul.
fericirea.
în
inimă
la
Femeia
mult
Cine
inseninează
prețuiește
nevastă
decât
pe
sărac.
leneșule!
O
Dumnezeu.
în
cununa
de
minte,
fără
frumoasă
este
ei.
rătăl
fața.
veselă.
mai
de
iubit
găsește
bărbatului

No. 29 Culegeți din acest teanc de cuvinte 7 verbe.

trimes de *Fleur de lis.*

No. 30

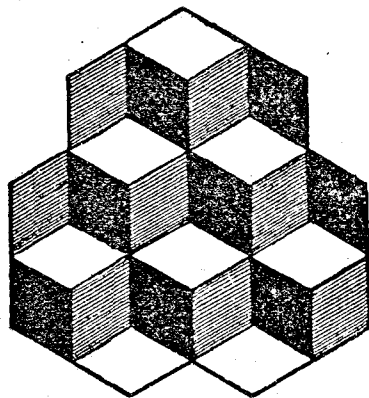
Formați din aceste figuri un proverb bine cunoscut.

trimes de *Miravan.*

No. 31 Patru persoane trebuie să treacă un lac. La îndemână au numai o barcă mică care poate duce cel mult 100 de kg. Aceste persoane sunt tata, mama, băiatul și fata. Tata cântărește 100 de kg., mama tot 100, băiatul are 50 de kg. și fata tot 50. *Cum se împart ei ca să treacă lacul?*

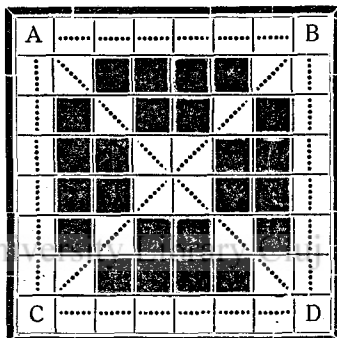
trimes de *Costel Bratu*
Călinești.

No. 32

Câte cuburi sunt, 6 sau 7?

trimes de *Incurcătume.*

No. 33 Găsiți cuvântul care să se poată ceti de 6 ori în acest pătrat: A—B odată, A—C două. C—D trei, B—D patru, C—B cinci și A—D șase; cuvântul este unul și același, și cetit singur se poate împărți în 4 părți:

- 1-a parte — poftim (în românească veche).
  - 2-a " — punct de pe globul pământesc, la sud.
  - 3-a " — exclamație de mirare nemulțumită.
  - 4-a " — bon (fără una din conșanante).
- Cetit invers, dela coadă spre cap, se împarte în 3 părți:
- 1-a parte — crăciun (într'o limbă străină)
  - 2-a " — exclamație pe care o face unul sau mai mulți ocupanți al unui automobil, zguduți din trecerea printr'o groapă, știind dinainte că trec prin ea.
  - 3-a " — 320 de zile + 45 de zile.

trimis de *Alpiniu.*

Sunt considerați ca deslegători, acei cari vor răspunde la cel puțin 4 jocuri.

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

Alexandria: Tabita, Estera și Traian Drăgușin; **Bacău:** Elena Melciuk, Ana Vicente, Alexandrina Năforniță, Neți Bujor, Elisab. Stănescu, Vasile Marian; **Băleasa:** Constantin Trașcă, Gheorghe Ciovică; **Bordești:** Marioara și Dădy Stănescu, Stela și Ionel Ionescu, Ioan Ghiorghiță, Vasile Chiriac; **Brașov:** Stănescu Ioan; **București:** Alexandrina și Ioan Turlea, Eliza și Florica Rădoi, Ionel Grigorescu, Gogu Cărciumaru, Titu Crăciunescu, Marin Pârvan, Enoch Stefanian, Gheorghe Grassu; **Buzău:** Victoria Teodorescu; **Călinești:** Costel Bratu; **Câmpulung-M.:** Elisabeta și Elena Arghir, Luca Constantinescu; **Cernăuți:** Vilhelmina și Albert Steinmeier, Iozefine și V. Darie, Claudia și Ioan Voitcu, Andries Aurel, Voitcu Ilariu, Robert Müller; **Cervenii:** Nicolae și Dumitru Totolan; **Curtișoara:** Elisabeta Stoica, Grigorie Ciurea; **Doljești:** Mihai Gherasim, Constantin Făinaru; **Dracea:** Petruș Cărloman; **Focșani:** Maria Mineff, Maricica și Olimpia Alexe, Costică Mihai, Gicu Condruz, Ionel Butnaru; **Galați:** Marioara Gavrilă, Arghira Teodoru, Costică Florescu, Constantin Maslea, Stefan Ioniță, Săndel Bejan; **Grivița:** Ioan și Ilie Tânală; **Iasi:** Olga și Calistru Vasiliu, Anton Tănase; **Italiaeni:** Elena și Giovanni Belegante; **Macea:** Iuliana Ardelean, Ecaterina Sfât, Catița și Marioara Chețan, Catița Săcui, Mot Maria, Elena, Sabina și Miron Cazan, Ioan Mara, Dimitrie Crisan; **Mânăstirea Albă:** Ilie Rodu; **Nadeș:** Stefan și I. Săndulescu; **Oradea:** Mitică Țoldan; **Petroșani:** Olga Irod; **Piatra Neamț:** Policsenia Panait, Maria Smântână, Benone Petrescu, Vasile și Feri Ghița, Emanuel Bocancea, Roșca Dumitru; **Ploești:** Elisabeta Borody, Fănică Ionescu, Timotei Negoită, Vasile Plăcintă; **Poduri:** Niculina și Aneta Ciuhăț, Estera, Gheorghe și Theodor Bujor, Gică Burdulea, Nicolae Pruteanu; **Roman:** Rozica Vicente; **Silistra:** Nicolae Ganea; **Slătioara:** Dumitru Ciocărlan; **Tâmbocși:** Eleonora Dumitrache, Marioara și Olimpia Stănescu, Gicu Olteanu; **Tecuci:** Jenica Hâncu, Maria Iordache, Costică și Mihai Bujor; **Vad:** George Vulcan; **Viziru:** Alexandru și Stroi Hagiu; **Vlădeni:** George Steblea; **Zimnicea:** Elena Tachici.

De data aceasta, tragerea a favorizat deslegători ceva mai tineri, dovadă că șansele aparțin oricui. Adresăm câștigătorilor felicitările noastre.

Dumitru C. Stoica
Curtișoara, Olt

Magdalena Amarandi
București,

Petru Căzan
Macea, Arad

Persoanele cari își caută numele printre rândurile deslegătorilor și nu-l găsesc (și sunt multe), să nu se mire! Numele d-lor n'au fost publicate, pentru că n'au răspuns decât la un joc sau două. Poate că în curând vom înființa o nouă rubrică: a „*semi-deslegătorilor*“...

Pe lângă această rubrică, n'ar strica și o rubrică a „deslegătorilor ascunși“... cari nu se îndură să trimeată răspunsurile! Ne-am pus de multe ori în trebarea, de unde să vină această abținere, și mai ales din partea orășenilor (inclusiv bucureștenii!) O primă constatare a fost o oarecare jenă de a răspunde la jocuri clasate ca „elementare“. Credem că prin numărul prezent, facem față acestui mic argument și așteptăm pentru numărul viitor un procent și mai impresionant de participanți. Este adevărat că atunci șansa de câștig se micșorează, dar nu este zis că și câștigul va rămâne același. Poate că numărul de participanți va impune o revizuire a premiilor actuale, cari au fost prevăzute pentru un număr restrâns de participanți. Luați deci hotărârea ca în numărul viitor prietenii d-voastră să aibă surpriza să citească și numele d-voastră. Aceasta va fi o invitație de participare și pentru dânsii.

Soluțiile Jocurilor

No. 23 Amicul Tinerimii și se poate ceta de 42.900 ori.

No. 24 Tatăl și fiica.

No. 25

D	A	V	I	D	L	A	M	E	H	
A	V	E	R	E	I	E	T	R	O	
N	R								A	T
I	A	R	N	A	G	R	O	T	A	
E	M	E	A	R	E	A	A			
L									E	
I	P	O	V	I						
I	O	I	N	A	L	N	B			
O	S	O	S	I	U	D	A			
A	U	L	A	E	Ș	E	C			
N	A	T					A	X	Ă	

No. 26 Luați ochiul dela butonieră, dați-l după gât și scoateți-l pe la picioare.

Posta Redacției

Colaboratorii cari trimit material pentru revistă Redacției și cer sau așteaptă un răspuns și ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânsii, sunt rugați să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se inapoiază.

Când va crede de cuviință că este necesar, Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimise spre publicare.

V. P. Ploesti.— Cetiți problema No. 13.

Nova.— Mulțumim pentru urări.

Caraman.— E mult mai interesant ca bucata să rămână inedită și urările să fie primite direct de participanți.

Com. Bordești.— Formați un grup foarte frumos. Poziția e pitorească, însă fotografiile lasă de dorit, sunt prea slabe. Dacă am face cu ele clișeu pentru revistă, nici nu v'ați mai recunoaște. Fotografia originală, pentru ca în revistă să iasă potrivit de clară, trebuie să fie foarte clară. Când dintro fotografie se face clișeu pentru revistă, această fotografie trebuie din nou fotografiată. Or, prin această fotografiere, originalul își pierde din claritate. De aceea o poză nu poate apare tot atât de clară și la tipar, și trebuie să fie foarte bună în original, pentru ca să fie vizibilă în revistă.

Deslegătorii jocurilor sunt rugați să trimească răspunsurile pe adresa Redacției până cel târziu la 15 Aug. 1934. La această dată numele deslegătorilor vor fi strânse la un loc și se va trage la sorți. Primele trei nume cari vor ieși se vor bucura de o mică surpriză: câștigătorii vor fi considerați ca abonați pe anul în curs la revista Amicul Tinerimii: în plus, li se vor publica fotografiile în numărul următor. Ar fi prudent ca toți participanții la jocuri, să aibă câte o fotografie pregătită, ca atunci când vor fi anunțați că fac parte dintre cei trei câștigători, să poată trimite imediat Redacției fotografia lor spre publicare. Fotografia să fie din cele mai reușite, contrariul atrăgând refuzul ei și pierderea premiului. Această surpriză se va repeta la fiecare număr al revistei Amicul Tinerimii.

Fleur de lis.— Părerea nu e simplă... e compusă pentrucă sunt mai multe! Cum am dori să răspundem la toate, nu știm cu care să începem. La ideea de îmbogățire a paginilor și a jocurilor vedeți că am răspuns. Cu materialul din aceste 20 de pagini, s'ar umple, în alcătuire obișnuită, 3 reviste. Motivele pentru cari nu scoatem 3 reviste, credem că le bănuți: ne spuneți că „știți că cei puși să chibzuiască, privesc chestiunea din multe puncte de vedere”. Pentru toate celelalte sugestii mulțumim foarte frumos, promițând că, pe cât ne va sta în putință, le vom pune în aplicare. Regretăm însă că instantaneul trimis e așa de slab. După copia trimisă, nu putem face clișeu de tipar. Ne-ați putea transmite clișeul? Poate am reuși să-l întărim și să scoatem ceva mai bun. Numai pentru pisică, și face să obținem un rezultat satisfăcător!

Tăciune.— Cu privire la cuvintele încrucișate, cettiți lămuririle date în numărul trecut pseudonimului Fleur de lis. Problema constatăm că e greșită.

Gizicuzi.— Jocul e bun. Nițică răbdare, până-i va veni rândul.

Granit.— Preferăm să ne trimeteți calitate, nu cantitate. Regretăm că nu știm cu cine avem onoarea. Pseudonimul este pentru masa cetitorilor, nu pentru Redacție. Am dori să știm de unde aveți melodia, sau dacă este compoziție proprie. La întrebarea care-o puneți s'a răspuns în Amicul No. 1 din anul acesta, la rubrica „Intrebări și Răspunsuri” sub N. 27.

T. N. Ploesti.— Ne bucurăm că recunoașteți utilitatea jocurilor și sperăm că veți împărtași aceste idei și în jurul d-voastră. Jocul e bun, însă va apare ceva mai târziu, pentrucă în genul acesta avem multe altele, sosite cu mult înainte. Când primim jocuri asemănătoare cu cele publicate, sunt clasate într'un dosar din care ies spre publicare, unul după altul, în ordinea primirii. Dacă aveți dorința și vreți să aveți și siguranța că va apare cât mai curând, trimeteți ceva nou, un gen inedit.

D. Ciocârlan.— Prima problemă e asemănătoare cu una din cele publicate. A doua, v'am fi recunoscători dacă i-ați schimba subiectul.

G. Steblea.— De ce nu trimeteți și soluțiile problemelor? Vreți să îndreptăm toate răspunsurile spre Vlădeni? Prima problemă este corespunzătoare cu No. 13 din cele publicate, a doua am primit-o dela altcineva, care ne-a dat și răspunsul, ar rămâne a treia pentru care așteptăm deslegarea (aceea cu 2 trenuri).

Gheorghiu Constantin.— Mulțumim pentru dragostea continuă pe care o manifestați față de Amicul Tinerimii.

Ioan Mara.— Răspundem cu același sentiment de dragoste la cele transmise. Cu privire la fotografie, regretăm primirea ei prea târzie pentru numărul de față care era deja alcătuit.

Gily Star.— Problema identic No. 13. Articolul, regretăm foarte mult, dar din lipsă de spațiu, rămâne pentru numărul viitor. Textul e deja cules.

Pentru fotografii amatori:— Redacția face cunoscut tuturor celor cari vor reuși să ia instantanee frumoase, reprezentând vederi pitorești, grupuri de excursioniști, portrete interesante sau orice poze originale, că le primește cu bucurie spre publicare.

Priveagul.— Am primit poezia tocmai în momentul încheierii manuscrisului. Având nevoie de oarecari îndreptări, n'am mai putut-o strecura în numărul de față. Rămâne pentru viitor.

Un grup de cetitori la verdeață.

RECLAMA.

Negustorul de ștofe. — Vă rog, domnule, veniți și vedeți, puneți mâna. Nu e reclamă, nici minciună! Pipăiți, și vă veți convinge...

Un trecător. — Domnule, văd că faci gălăgie multă... Ai o ștofă pentru un pantalon, dar... ceva, ceva, ultima noutate!

Negustorul. — Domnule, am să-ți dau o ștofă, la care d-ta să-mi faci saftea. De 2 zile am primit-o... (continuă o conversație de peste 10 minute în care negustorul reușește să convingă pe client că „marfă ca la el, la nimeni“).

Clientul. — (înainte de a se hotărî) Dar, nu știu, parcă e decolorată de soare!

Negustorul. — Domnule dragă, de 2 luni o am expusă în vitrină și n'a schimbat.....

Ioanian.

SENTIMENT.

Un tânăr către amicul său suferind:
— Te mai dor măselele? Cum le-ași mai scoate dac'ar fi ale mele!
— Și eu, dac'ar fi ale tele!

SURPRIZA.

Lenuța vrea să facă mamei o surpriză de ziua ei.
— Ce crezi mamă, ce cadou ți-am luat? îi spune. Incepe cu „deget“ și se termină cu „ar“. Dar mai mult nu-ți spun că altfel ghicești totul!

INTREBARE.

— Bună dimineața, Lizico. Ai avut o noapte bună?
— Nu știu, tușico, am dormit tot timpul.

FACHIRUL.

O cucoană se prezintă unui celebru fachir:
— D-ta ești vrăjitorul care face să se ridice mobile în aer, fără să le atingi?
— Da.
— Atunci treci mâine pe la mine, să-mi ajuți la mutat.

RASPUNS.

Dragă fiule,
Am primit scrisoarea ta prin care-mi ceri bani de buzunar și ți-am trimis 100 de lei, dar îți atrag atenția să înveți carte. 100 lei nu se scrie cu patru 0.
Al tău tată,

Tănase.

MILOSTENIE.

— Când e vorba de o faptă bună, eu sunt cel din-tăiu care bag mâna în buzunar.
— Da, și n'o scoți decât după ce a trecut primejdia.

RECIPORCITATE.

Un Francez sta la masă cu un Polonez. La sfârșit, Francezul se adresează Polonezului, care nu băuse decât apă:

— Curios! N'ai băut nimic! Și la noi se zice: ești beat ca un Polonez!

— Ciudat!, răspunse celălalt, la noi în Polonia se zice: politicos ca un Francez!

CONSTATARE.

— Soră-mea poate să-ți vorbească o oră întregă despre un singur obiect.

— Nevastă-mea n'are nevoie nici de acest obiect, ca să-ți vorbească două ore.

ASCULTARE.

Un mare moșier vine să-și vadă finul, un puiu de țărănuș. Copilul de frica nașului se ascunde după bă-tătură și nu se mișcă din loc. Tatăl furios îi strigă: Vino 'ncoa de sărută mâna nașului, și zi bună ziua, haimanao, nesimțitul!

Copilul iese din ascunzătoarea sa și sărutând mâna nașului, zice cu sfială: Bună ziua, haimanao, nesimțitul!

NUANȚA.

Judecătorul: — Ce vină aduceți inculpatului?
Doamna: — M'a făcut „gâscă“.

Inculpatul recunoaște și e condamnat la 500 lei amendă. Înainte de plecare, întrebă pe judecător:

— Aș vrea să mai cer o lămurire; sunt condamnat pentru că am spus „gâscă“ unei doamne! Dacă aș fi spus „doamnă“ unei găște, m'ați fi condamnat?

— Deloc, răspunse judecătorul surâzând.
— Bine, replică condamnatul. Se întoarce către aceea care-l acuzase și, retrăgându-se, îi spune:

— Tot respectul, Doamnă....

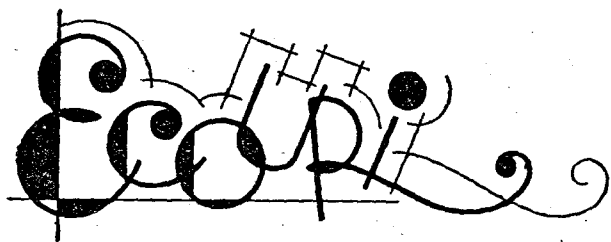
COMPARAȚIE.

Nicușor la menagerie privind un elefant:
— Mămico, și pe ăsta îl aduce barza?

Puterea sexului slab la încercare...

— Un tribunal din New-York a pronunțat un divorț cu totul original. Un funcționar, a intentat soției sale în timp de 5 ani trei procese de divorț pe care le-a câștigat. De fiecare dată, după pronunțarea sentinței avea loc o discuție între divorțați și apoi soții se... recăsătoreau. În prezent funcționarul a obținut al patrulea divorț. Intrebat dacă e ultimul, funcționarul a răspuns: Nu știu ce poate aduce ziua de mâine.

— Unui student german, într'un *Mensur* (duel studentesc) i s'a tăiat vârful nasului. El l-a păstrat vreme de trei sferturi de oră în gură, după care s'a dus la o clinică. Acolo, bucata de nas a fost clătită în apă sărată și pusă la locul ei. După o lună, vîndecarea era atât de înaintată, încât pielea își recăpătase sensibilitatea. Interesant în toată această întâmplare este mai ales faptul că nu s'a ivit nicio infecție, deși cavitatea gurei e foarte bogată în bacili. De altminteri, e știut că animalele își ling rănille și astfel înlesnesc vîndecarea.

— Averea lui Andrew Mellon, fost ambasador al Americii la Londra, se evaluează la 8.400 miliarde lei. A lui Ford la 3.360 miliarde lei, John Rockefeller la 1.008 miliarde lei, Sinclair la 336 miliarde lei, Wanderbilt la 228 miliarde lei, fiul lui Ford la 672 miliarde, Nizamul de Haiderabad la 2.520 miliarde lei, Maharajahul din Burdwan la 2.520 miliarde lei (fără bijuterii), M. Flick (german) la 224 miliarde lei, Thyssen (german) 203 miliarde lei și a ducelui de Westminster 183 miliarde lei. Iată cari sunt cei mai bogați oameni din lume. Totuși, nu sunt de invidiat căci, după spusele cercetătorilor, necazurile aduse de aceste averi, întrec bucuriile.

— Guvernul Reichului a hotărît să nu introducă în mod obligatoriu o formulă religioasă pentru jurământul martorilor și experților în fața instanțelor judecătorești, fiind de părere că, deși într'un stat creștin jurământul religios trebuie să constituie regula generală, totuși martorii și experții pot să fie scutiți de a invoca pe Dumnezeu în jurământul lor, dacă manifestă această dorință. — O primă directivă mascată către principiile celor „fără Dumnezeu“.

— În China se găsește la poarta a numeroase temple un clopot, de care trag credincioșii înainte de a intra în locașul sfânt. Ei vor să anunțe în acest fel sosirea lor zeilor și să le atragă atenția asupra rugăciunilor pe care urmează să le rostescă.

— Printre teancurile de documente, scrisori și dosare, de pe masa de lucru a Papei se află și o jucărie de copil, un cățeluș alb cu negru, care formează un contrast nostim cu mediul sever. Papa a primit jucăria în dar dela un copilăș, pe care l-a adus cu sine o femeie, obținând o audiență la sfântul părinte. Când Papa binecuvîntă băiețelul, în vîrstă de doi ani, acesta îi întinse jucăria lui favorită, pe care Papa o primi zăbind.

— În anul 1847 s'a pescuit în lacul Lautern o știucă în greutate de 175 de kilograme. Pe coadă avea un inel de aramă, în care era gravată data când fusese aruncată în apă, din ordinul împăratului Frederic al II-lea cu 177 de ani înainte.

— Acum câțiva ani un statistician original a întocmit o clasificare destul de ciudată a diverselor capitale așezându-le într'o ordine cu totul nouă. Așa de pildă a constatat că: *Parisul*, e orașul care proporțional cu populația lui are cei mai mulți croitori, cofetari, modiste, coafori, avocați și oameni de litere. *Londra*, are cei mai mulți antreprenori de vehicule, ingineri, tipografi, librari, bucătari. *Amsterdam*, cei mai mulți colecționari, armurieri, muncitori. *Bruelles*, cei mai mulți băiețandri cari fumează. *Roma*, deține recordul hamalilor. *Berlinul* acel al consumatorilor de bere. *Madrid*, al florăreselor. *Lisabona*, al perceptorilor. *Atena*, al ascuțitorilor de cuțite.

— O leoaică din grădina zoologică Schoenbrun dela Viena se îmbolnăvi și pieri. Tovarășul ei, un leu tânăr, fu cuprins de o jale atât de mare în urma acestei pierderi, încât deveni apatic. Toate strădanile paznicilor de a-l readuce la bucuria de viață, dându-i o altă tovarășe, eșuară. Leul sucombă literalmente de inimă rea.

— La un judecător de instrucție din Cehoslovacia a apărut deunăzi un preot care a depus un teanc de bancnote în valoare de 33.000 coroane, specificând că vine din partea unei persoane pe care n'o poate numi, deoarece este legat de taina spovedaniei. Baniii provin dintr'un furt făptuit la o cassierie din Pilsen, de unde lipseau 50.000 coroane. Preotul a promis că va aduce restul după câteva zile. Persoana care a furat banii i-a restituit sub povara reumușcării de a vedea cum este baniu și arestat un om cu totul nevinnovat.

— Pe stîncă vulturilor, în apropiere de Vest Orange, se va construi un mausoleu împodobit cu un obelisc, pe care se va înălța un bec electric de dimensiuni uriașe. Acest monument ciudat care se datorește sculptorului Charles Kek, va fi ridicat în cinstea lui Edison. Mausoleul, care va adăposti și rămășițele pămîntești ale lui Edison, va fi de 50 metri înălțime, iar obeliscul de 100. Deocamdată nu s'a căzut încă de acord dacă becul din vârful obeliscului să ardă în permanență sau ba. Monumentul va costa 2 milioane de dolari, fiind construit în întregime din marmoră.

Director: V. FLORESCU

Anul II. 1934

No. 3.

AMICUL TINERIMII

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

Comenzile și sumele se vor adresa Administrației,
iar coresp. redacțională pe adresa redactorului.

Redactor: P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul:

pe un an Lei 32.—
prețul unui număr „ 8.—

ROSTURI

Dece 'nflorește crinul în grădină,
Și, rozele, mixandra, liliicii ?
Și care-i rostul razei de lumină,
De-a-lungul cărării de toți vecii ?

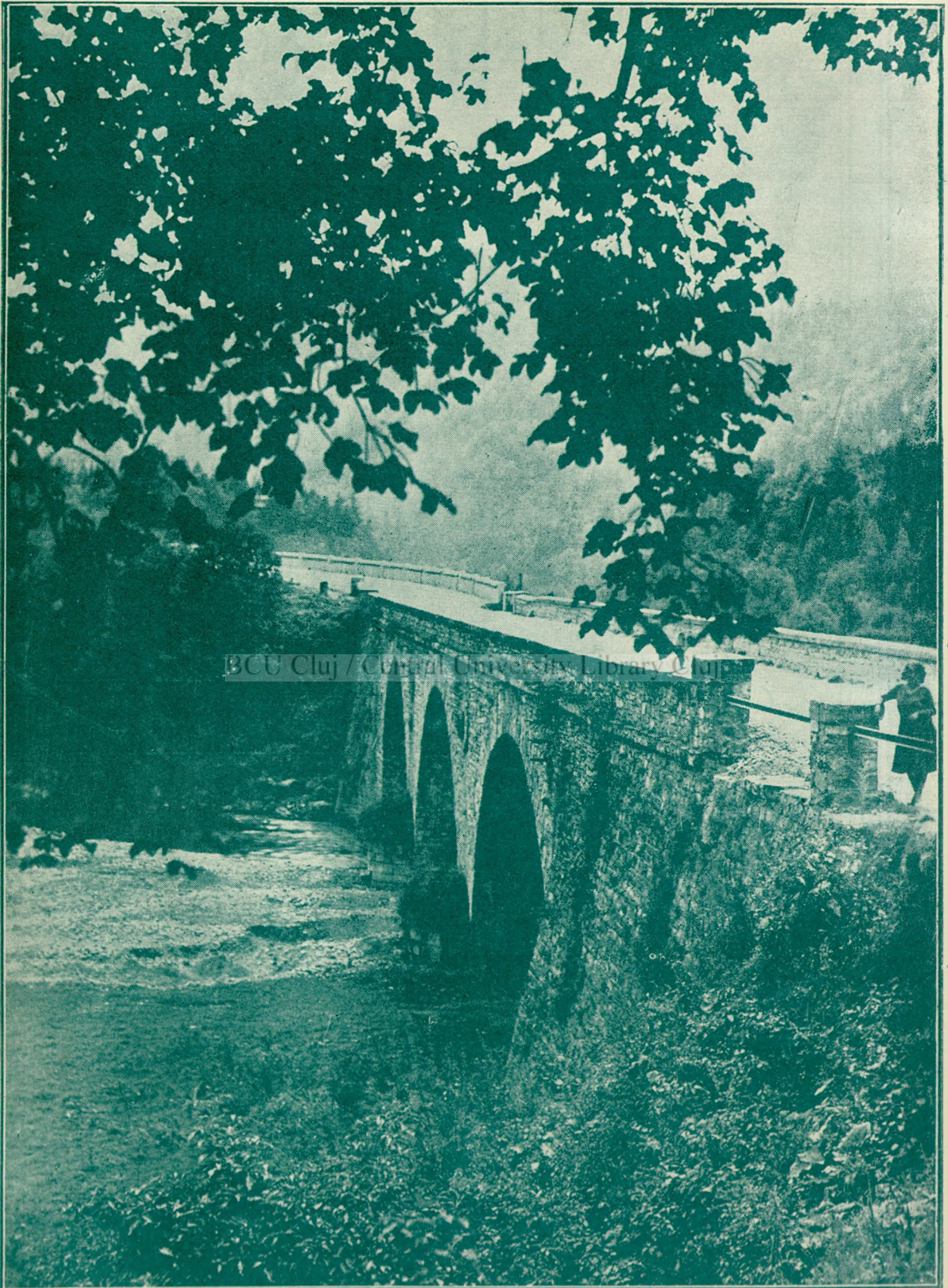
Care-i rostul răsării în pustie
A fragedei și blândeii vioare ?
Ghiocelul de sub nea, dar cu-o solie,
Își are el un rost precis sub stele ?

Am pus o sumă de 'ntrebări, anume,
Ca tu să dai răspuns la fiecare,
Cu fapta, când vei fi departe'n lume.

Un lucru trebuie să-ți fie clar :
Chiar de nu ești precis-sub slavă-floare,
Dar ai același rost ales și dar . . . .

.....
Să mulțumești cerescul Grădinar !

n. carpen

BCU Cluj / Clujul University Library Cluj

număr special

10 lei